

да вземе върхъ надъ доброто. Казватъ за нѣкой човѣкъ, че се блѣска много въ себе си. —Какво ще стане съ него?—Едно отъ дветѣ; или сждѣтъ му ще се счупи, и той ще умре, или маслото му ще се избие. Цената и смисълътъ на живота се заключава въ доброто, което показва правия пѣтъ на човѣка. Доброто създава истинската култура на живота. Обаче, ако доброто не се приложи въ живота, новата култура нѣма да дойде. За да дойде тази култура на земята, мъже и жени, всички трѣбва да мислятъ, да чувствуватъ и да постѣпватъ по новия начинъ. Мъжътъ, това е умътъ въ човѣка; жената, това е неговото сърдце. Умътъ не може безъ сърдце, но и сърдцето не може безъ умъ. Ако сърдцето спре да работи, и мозъкътъ спира своята деятельность. Ако мозъкътъ спре да работи, и сърдцето спира. И обратното е вѣрно: ако мозъкътъ работи добре, и сърдцето нѣма да престане. Между мозъка и сърдцето на човѣка трѣбва да сѣществува правилно отношение.

Казано е въ Писанието: „Плѣтъ и кръвъ нѣма да наследятъ Царството Божие“. Мнозина сѣ говорили върху този стихъ, но не сѣ го изяснили правилно. При сегашнитѣ условия на живота, плѣтъта е необходима на човѣка. Безъ плѣтъ на земята той не може да расте, не може да се развива. Плѣтъта и духътъ въ човѣка сѣ въ постоянна борба. Докато тази борба сѣществува, човѣкъ има